

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A. K.**

skazanej z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 listopada 2023 r.

wniosku obrońcy skaranej

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 124/19,

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 28 marca 2022 r., sygn. akt II A Ka 275/21

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. II K 124/19, Sąd Okręgowy w Płocku uznał A. K. za winną popełnienia trzech przestępstw: z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 55 ust. 3 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzył jej u karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Apelacje od tego wyroku – w zakresie dotyczącym A. K. – wniósł jej obrońca.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 28 marca 2022 r, sygn. akt II A Ka 275/21 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Od tego wyroku obrońca skaranej wniosła kasację w której zawarła wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Uzasadniła go zasadnością podniesionych zarzutów oraz „warunkami osobistymi i zdrowotnymi” skaranej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**Wniosek nie jest zasadny.**

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne *prima vista*.

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy wypada zauważyć iż, Sąd Najwyższy nie podziela przekonania skarżącej o zaistnieniu w rozpoznawanej sprawie okoliczności faktycznie przemawiających za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku.

Zauważyć bowiem wypada, że zarzuty podnoszone w kasacji wymagają niewątpliwie wnikliwego rozważenia. Niemniej jednak obecnie – na potrzeby niniejszego postępowania - nie jawą się one jednak jako na tyle oczywiście trafne (nie przesądzając jednakże o ostatecznej ich ocenie), by to miało przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku.

Natomiast owe „warunki osobiste i zdrowotne skazanej”, na które powołuje się obrońca mogą – co najwyżej – stanowić podstawę do ubiegania się o odroczenie

wykonania kary, czy udzielenie przerwy w jej odbywaniu. Te przywołane okoliczności nie mają bowiem aż takiego charakteru, aby w oparciu o nie wstrzymać wykonanie prawomocnego i podlegającego niezwłocznego wykonaniu orzeczenia.

Nadto Sąd Najwyższy nie dopatrył się innych powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałyby wiązać się dla skazanego ze szczególnymi uciążliwościami. Wobec ich niestwierdzenia w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ms]